

Nieuws uit de afdeelingen.

AFDEELING FRIESLAND. — Zaterdag 15 October vergaderde de afdeeling. In een zeer korte huishoudelijke vergadering werd gestemd over den secretarispenningsmeester van de Maatschappij. Toevallig was dit punt reeds aan de orde, toen ik kwam, zoodat ik niet precies weet, wat er over voorgevallen is. Later hoorde ik, dat men het kwalijk nam, dat het hoofdbestuur geen beredeneerde voordracht had ingediend. Tot mijn spijt heb ik dit niet kunnen toelichten, maar ik heb een lichtelijk vermoeden, dat uit baloorigheid anders gestemd is, dan na eenige toelichting geschied zou zijn. Veel tijd was er niet, omdat deze vergadering in hoofdzaak belegd was, om collega HEFTING te hooren over de invaliditeitswet.

Voor deze gelegenheid waren de voorzitters van de raden van arbeid van Leeuwarden, Sneek en Heerenveen uitgenoodigd. De spreker gaf een overzicht van de invaliditeitswet, en gaf, waarom het in hoofdzaak begonnen was, een uiteenzetting van de bedoeling van art. 99. Duidelijk werd uiteengezet, dat de bedoeling niet is, om op de ziekte wet vooruit te loopen, door den zieken arbeider gratis geneeskundige hulp te verstrekken, die boven zijn draagkracht ligt, maar dat, al wordt de arbeider ook geholpen, dit artikel alleen beoogt, de kosten voor het invaliditeitsfonds zoo laag mogelijk te houden. Daardoor blijven er betrekkelijk weinig ziekten over, die in de termen vallen. Na deze voordracht, volgens spreker zelf meer een inleiding, ontspan zich een levendig debat.

MULDER wilde het aantal gevallen nog sterker inkorten; volgens hem is het vrijwel ondenkbaar, dat een chronische appendicitis of ileus ooit tot een invaliditeit in den zin der wet zou kunnen leiden; de patiënten gaan dood, of worden geholpen; kans op blijvende invaliditeit bestaat niet. HEFTING is het hiermee eens, maar het komt nog wel eens voor, dat de hand over het hart gestreken wordt, en gevallen, die eigenlijk er buiten vallen, toch geholpen worden.

WITTOP KONING vraagt, waarom in een geval van hem met een maagbloeding geen, bij een niersteen wel opneming plaats had. HEFTING acht een maagzweer zeker geen geval, dat in de termen valt; over het andere geval kan hij niet oordeelen.

DE JAGER vraagt, welk criterium eigenlijk aangelegd wordt bij de beoordeeling, of een geval van longtuberculose in de termen valt; doordat in de wet de grens van invaliditeit op een derde van het vroegere loon wordt gesteld, is hier het aantal gevallen, waar zonder doelmatige behandeling invaliditeit, met behandeling een iets grootere werkkracht zal volgen, veel grooter dan wat men gewoonlijk onder kans op genezing verstaat. Mag een patiënt met een invaliditeit van iets beneden een derde met kans op een validiteit van iets boven die grens nog worden behandeld? HEFTING antwoordt, dat theoretisch het antwoord bevestigend zou moeten luiden, maar dat ook met het oog op de plaatsruimte zekere selectie moet plaats hebben, zoodat deze grensgevallen er buiten moeten vallen. Uit de verdere discussies bleek, dat in het begin in Sneek met zeer kwistige hand patiënten zijn behandeld; onder meer zijn 26 gevallen van appendicitis voor rekening van de Bank geopereerd; deze gevallen worden nu niet meer geholpen. De gewone gang van zaken bleek te zijn, dat of de huisarts den raad van arbeid op patiënten opmerkzaam maakt, of dat de huisarts de menschen naar den raad van arbeid verwijst. Wanneer de menschen zonder advies van hun huisarts komen, wordt de aanvraag niet in behandeling genomen. Blijkt er reden te zijn, om de zaak te onderzoeken, dan wordt aan den huisarts, of ook wel aan een ander, opdracht verstrekt rapport uit te brengen, waarop de raad van arbeid al of niet besluit een voorstel te doen aan de R. V. B. Voor een dergelijk rapport wordt meestal f 10. — tot f 15. — gedeclareerd. Gevraagd werd nog naar de geheimhouding van deze rapporten. De spreker deelde mee, dat de beambten van den raad onder geheimhouding staan, maar dat dit rapport met het beroepsgeheim niets te maken heeft. Verschillende heeren, ten deele ook de voorzitters, bleken niet recht in te

zien, dat het niet geheim houden van een rapport door den raad van arbeid met ons ambtsgeheim niets te maken heeft; velen schijnen te meenen, dat wij ons ambtsgeheim niet schenden door aan den raad van arbeid een rapport uit te brengen, maar dat de raad van arbeid ons ambtsgeheim schendt door dit rapport aan een ander te laten lezen. Door den spreker werd dit verschil uiteengezet, waarbij ik mij nog voegde, eigenlijk om den indruk weg te nemen, dat dit wanbegrip algemeen was.

Hoewel wij uit den aard der zaak niet veel nieuws hoorden, dat ons na de uiteenzettingen in het *Tijdschrift* uit den laatsten tijd niet bekend was, geloof ik toch, dat het een zeer nuttige avond geweest is. Wie de zaak nog niet begrepen had, weet nu, wat de bedoeling is, en zeker zal de gemeenschappelijke bespreking met de voorzitters er toe leiden, zooveel mogelijk samen te werken bij de uitvoering van de wet.

Leeuwarden, 26 October 1921.

L. DE JAGER.

AFDEELING PURMEREND EN OMSTREKEN. — Op de vergadering van Vrijdag 21 October 1921 kwam aan de orde: de verkiezing van een secretaris (vacature dr. SCHREVE). Geen keuze werd gedaan, daar men den tijd te kort achtte om zich voldoende op de hoogte te stellen van de kandidaten. Bevreemding verwekte ook de voordracht, die, ofschoon niet alphabetisch, niet vergezeld ging van eenige inlichting van het hoofdbestuur, waarom zij juist zóó was opgesteld. Algemeen was de afkeuring over het rondzenden van een aanbeveling van een der kandidaten, door hem zelf opgesteld.

Na de gewone vergadering verkreeg dr. BROCX uit Amsterdam het woord over „Wat de praktische geneesheer dient te weten van de sociale verzekering”. Mocht eindelijk de geheele sociale verzekering zijn ingevoerd, dan zal volgens spreker de vertrouwenspost als arts terug keeren. Hij zal meer dan thans de vraagbaak worden van het publiek. Na een helder licht geworpen te hebben over den strijd, die bestaat tusschen R. V. B., bedrijfsorganisaties en de Raden van Arbeid, ging spreker over tot behandeling van de herziene Ongevallenwet — thans gedoopt als Ongevallenwet 1921. Waren vroeger alleen bedrijven verzekeringsplichtig, waar een krachtwerktuig werd gebruikt, thans is dit het geval (art. 11) met alle bedrijven, voor zoover zij niet zijn vrijgesteld (dit zijn dan in hoofdzaak het land- en tuinbouwbedrijf). Daar „beroepen” in de wet niet zijn genoemd, is het mogelijk, dat de artsen buiten de wet vallen.

Uitgebreid is art. 1, waarbij men nu verzekerd is in verband met de dienstbetrekking, terwijl als nieuwe uitbreiding is toegevoegd de vrijwillige verzekering, waarbij eenpersoonige bedrijven zich kunnen verzekeren tegen billijk tarief (f 8.—).

Men is verzekerd voor geneeskundige behandeling en geldelijke uitkeering. De laatste bestaat uit een tijdelijke uitkeering gedurende 42 dagen en uit een rente, die weer tijdelijk of blijvend kan zijn. De Zondagen worden niet uitgekeerd, wat vroeger ook met de z.g.n. tweede feestdagen het geval was. Dit laatste is veranderd, na protest van R. K. zijde. Weduwen krijgen 30 pCt.; bij hertrouwen houdt de uitkeering op, terwijl een premie gelijk aan 2 jaren uitkeering haar ten deel valt.

Onder loon wordt verstaan het gemiddelde van hetgeen in een jaar is verdiend.

Kunstartmen en -beenen kunnen worden verstrekt, terwijl tevens onderricht in het gebruik van de prothese wordt toegestaan. Mogelijk is ook de opleiding voor een geheel ander vak, waarbij men dan, zonder premiebetaling, verzekerd is tegen ongevallen in het nieuwe vak. Bij weigering om zich te laten opnemen in een ziekenhuis kan de R. V. B. zich terugtrekken. Bij weigering van een operatie bijv. wordt een commissie van drie „nieuwe” personen benoemd: één door den patiënt en twee door de R. V. B.. Bij sociale kwesties is de beslissing bij de Raden van Arbeid.